

И виждахъ ясно въ сжщй часъ
Че то е салъ минутенъ блѣнъ;
Но ощъ всецѣло обладанъ
Отъ него — дълго, дълго азъ
Немóжахъ да се освѣстя
И още по-вече скръбъта
Сѣщахъ слѣдъ туй да ме тѣсни.

Така вървѣха дни слѣдъ дни....

III

О, какъ до лудость въсхитенъ
Азъ бѣхъ, когато единъ день
Яви се въ нашето село
Съ войвода ясенъ на чело
Бунтовна чета! Него часъ,
Като че ли потаенъ гласъ
Въ душа ми ясно пошепна:
«Ти искашъ мщенъе? — ето на,
Дойде за тебъ часътъ желанъ!
Тръгни по тѣхний пжтъ избранъ:
Не своятъ — общий врагъ рази,
За свои, за чужди сълзи
Ти отмъстилъ би чрѣзъ това!»
Какъ бѣха сладки тѣзъ слова...

Тамъ на широкия мегданъ,
Срѣдъ село, прѣдъ народа сбранъ,
Войводата съсъ бодъръ гласъ